

ĐỀ BÀI:

EM HÃY KỂ VỀ
MỘT VIỆC EM
ĐÃ LÀM KHIẾN
BỐ MẸ RẤT
VUI LÒNG.

Bài làm 1

Bà em đã bị chứng mất ngủ từ lâu. Bố mẹ em loay hoay tìm thuốc cho bà uống, nhưng bà bảo thuốc ngủ thường là loại thuốc độc, bà không chịu uống.

Em cũng nghĩ mãi làm cách nào cho bà có giấc ngủ ngon...

A! Hôm nay em phát hiện ra một điều quan trọng. Bà em trước kia làm nghề dạy học nên quen đọc sách. Nay tuổi đã cao cái đèn ngủ không đủ ánh sáng cho bà đọc sách, để sáng thì lại làm cả nhà mất ngủ, bà cũng không nghe.

Thế là em đã tạo ra một cái lế, cứ sau khi học xong bài, em đọc sách báo cho bà nghe...

Chuông đồng hồ thông thả buông mười tiếng. Đêm tối tĩnh mịch và mát mẻ. Tiếng con chim vịt kêu khắc khoải xa dần...

Bà nằm yên trên giường, mắt lim dim như đang nghĩ đến điều gì đó. Người già hay suy ngẫm chuyện đời cùng với đặc điểm sinh lí của người già nên hay mất ngủ.

Đọc sách để bà khỏi nghĩ đến chuyện khác mà tiếp tục với câu chuyện trong sách báo. Mặt khác, lời đọc của em nhỏ nhẹ đều đều như ru bà vào giấc ngủ. Cho nên sau lúc đọc xong một truyện ngắn hay một vài bài báo đã thấy bà em thiu thiu ngủ. Em lặng lẽ buông màn, tắt đèn chính, bật đèn ngủ để bà chìm dần vào giấc ngủ sâu.

Công việc đọc sách cho bà nghe đêm đêm kéo dài. Lúc đầu từ 45 phút đến một giờ, sau chỉ đến 30 phút là bà em đã ngủ say.

Giải quyết được giấc ngủ cho bà, lại tạo cho em thói quen đọc sách báo, bố mẹ rất vui mừng.

Mẹ em gọi em bằng cái tên thân yêu: “Cô bác sĩ non”.

Ồi chào! Có lẽ niềm sung sướng của đứa con là được bố mẹ thương mến, nể trọng, còn đứa cháu thì cảm thấy mình đã giúp đỡ bà được một việc, khiến cho cả bà lẫn bố mẹ rất vui lòng.

(Bài làm của học sinh)

Bài làm 2

Từng ngày, từng ngày trôi qua, mỗi ngày đều đem đến những điều kỳ thú. Trong những ngày ấy, có biết bao điều vui buồn, hờn giận. Nhưng có lẽ nếu nói đến điều đặc biệt nhất của một ngày đối với tôi thì đó là niềm vui. Và trong cuộc sống đầy màu sắc này, niềm vui của bố mẹ tôi là tất cả, tất cả ý nghĩa đối với tôi. Thế nên, tôi xin kể lại một việc làm khiến bố mẹ tôi vui lòng trong tuần vừa rồi.

Ngày hôm ấy, như mọi lần, tôi lại tung tăng chân sáo tới trường. Từng cơn gió nhẹ mang không khí se lạnh của mùa đông, tạo nên những âm

thanh huyền diệu; tiếng lá cây xào xạc, tiếng áo người đi xe bay phàn phật... nghe sao giống tiếng hát mượt mà của chị gió đang dẫn đường cho bác mùa đông già nua, khó tính. Trong cảnh sắc mờ hơi sương, không khí trong lành đến lạ thường, tôi đang nghĩ về những tấm gương tốt mà tôi đã được đọc trên báo thì bỗng có tiếng khóc nhỏ thút thít ở đâu đó lọt vào “giác quan thứ sáu” của tôi. Nhìn quanh quần, cuối cùng, tôi cũng nhìn thấy một em bé khoảng bốn tuổi đang đứng khóc một mình. Tôi nghĩ ngay ra rằng: “Chắc em bé này bị lạc”. Thế là tôi lại gần em hỏi:

– Em bị lạc mẹ à?

Em khóc nức lên, nghẹn lời:

– Chị ơi... mẹ em... em muốn mẹ em. Híc... hic... mẹ ơi!

Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc em bé:

– Vậy chị đưa em về nhà nhé!

Em bé không nói chỉ gật đầu, tay gạt nước mắt. Tôi mỉm cười thân thiện rồi rút khăn tay ra, lau nước mắt cho em nhỏ.

– Nào, ngoan nào. Nắm chặt tay chị nhé! Chị em mình đi thôi.

Em bé mỉm cười hồn nhiên:

– Vâng ạ!

Bỗng, tôi khựng lại: “Chết rồi. Chỉ còn mười phút nữa là vào lớp rồi. Làm sao đây?”. Tôi đắn đo, nếu dắt em bé đi tìm mẹ thì sẽ muộn giờ học nhưng chẳng lẽ lại để em đứng đây? Nhưng cuối cùng, tôi mỉm cười lạc quan và quyết định sẽ đưa em đến đồn công an để các chú ấy tìm mẹ cho em. Tôi thầm nghĩ: “Chắc không sao đâu, mình sẽ xin lỗi cô giáo sau vậy”. Thế là, tôi dẫn em bé đến đồn công an.

Chú công an mỉm cười:

– Có chuyện gì vậy cháu bé?

– Dạ thưa chú – Tôi đáp – Cháu đi học thì gặp em bé này bị lạc mẹ ạ!

Chú công an ngạc nhiên:

– Vậy cháu gặp em bé này ở đâu?

– Dạ, cháu gặp em bé này ở đường cái ạ!

– Ủa, vậy chắc người phụ nữ vừa mới hỏi con mình là mẹ của em bé này rồi. Vì lời báo của chị ta trùng với cháu mà. Thôi được rồi, cháu để em bé này lại đây. Chú sẽ thông báo để chị ta đón con về.

– Dạ vâng, thôi cháu chào chú ạ! – Nói rồi tôi chạy vội ra ngoài thật nhanh để còn kịp giờ học.

Trên đường về nhà, tôi luôn mừng thầm vì đã làm được một việc tốt. Vừa đến cổng, tôi chạy nhanh vào lòng mẹ, tôi thì thào kể lại chuyện sáng nay. Mẹ mừng rỡ hôn vào trán tôi:

– Ôi, con mẹ giỏi quá!

Từ ngoài cửa, bố tôi bước vào xoa đầu tôi:

– Tốt lắm con gái. Bố tự hào về con. Con đã làm được một việc rất tốt, đáng khen ngợi.

Hôm đó, nhà tôi tràn ngập tiếng cười vui. Nhìn bố mẹ cười nói vui vẻ, tôi rất vui bằng một việc làm tuy bé nhỏ nhưng đã đem lại nụ cười hạnh phúc cho bố mẹ.

Trần Phương Ly

Bài làm 3

Hoàng hôn vừa buông xuống trên con phố nhỏ nhà tôi. Cảnh vật yên tĩnh, buồn tẻ, chỉ có tôi trong lòng vui phơi phới, nhảy chân sáo trên con đường quen thuộc về nhà. Tôi vừa làm được một việc tốt, tôi tin chắc bố mẹ sẽ rất hài lòng khi nghe tôi kể câu chuyện ấy.

Sáng nay, tôi có một trận bóng đá vô cùng quan trọng, lại là chân sút chính nên tôi đến sân sớm hơn một chút với vài đứa bạn khác. Đang trò chuyện râm ran, chúng tôi bỗng nhìn thấy một chú thương binh bị thọt một chân, tay xách nách mang một cách khó nhọc. Nhìn chú thật đáng thương, đang loay hoay với mấy chiếc ba lô, tôi vội chạy sang giúp chú thương binh, mặc cho lời gọi í ới của lũ bạn. Chú thương binh nhìn tôi chăm chú đầy ngạc nhiên khi thấy tôi lại gần, nằng nặc đòi xách hộ chú cái ba lô to nhất. Rồi bỗng chú mỉm cười trao chiếc ba lô trên vai cho tôi. Chẳng hiểu sao cái ba lô ấy nặng ghê gớm, kéo trĩu cả vai tôi xuống. Sau một phút bình tĩnh, tôi nhanh nhẹn dìu chú đi tiếp quãng đường. Lũ bạn lúc này chạy đến, gấp gáp hỏi tôi:

– Mày sao vậy, sắp đá rồi, nhanh lên! Đúng là đồ rồi hơi!

– Kệ tao, tụi mày cứ đi trước đi! – Tôi thần nhiên rồi quay sang trò chuyện với chú.

– Mày thật điên rồi! – Tuy lũ bạn nói thế nhưng vẫn lèo đèo theo sau.

Tôi biết, cuộc đấu rất quan trọng nhưng giúp người bị nạn còn quan trọng hơn gấp ngàn lần. Chú hỏi tôi học trường nào rồi nói:

– Giờ chú ra bên xe buýt! Còn cháu?

Tuy không cùng đường nhưng để chú khỏi lo lắng nên tôi đã nói:

– May quá, cháu cũng đang định ra đó, để cháu đưa chú ra luôn một thể.

– Cháu tốt quá, nhưng hai bạn cháu này giờ cứ theo sau chúng ta.

Chú vừa dứt lời thì lũ bạn lại năn nỉ ỉ ôi:

– Tụi tao xin mày đấy, thiếu mày đội mình thua mất!

– Phải đấy mày ơi! Mày đi với tụi tao, đá xong, tụi tao bao mày một châu chè được không?

Tôi hơi lưỡng lự, chú thương binh cũng hiểu ra vấn đề nên cũng ra sức thuyết phục tôi. Và một ý chí nào đó buộc tôi dừng lại, tôi tạm biệt chú ở đường ray, ngay gần trạm xe buýt. Chú cảm ơn rồi tạm biệt tôi, còn lũ bạn thì hoan hỉ kéo tôi chạy thật nhanh. Tôi ngoái đầu lại chào chú lần nữa. Một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt tôi. Ống quần của chú bị mắc vào đường ray, xa xa, ống khói xe lửa đang hun tợn nhả khói phì phì đen kịt. Cuống cuống, tôi chạy lại thật nhanh giật chú thương binh ra. Xe lửa ngày một đến gần, chẳng kịp suy nghĩ, tôi lấy hết sức bình sinh giật chú thương binh ra, cả chú và tôi văng ra khỏi đường ray, xe lửa ào ào vuron tới ghiền mảnh vải quần của chú rách bươm. Chú lắm bầm:

– Tiếc quá, cái quần vừa mới mua đã bị rách thảm hại!

Rồi quay sang tôi:

– Cảm ơn cháu nhé, không có cháu thì giờ chú đã lên thiên đàng hay dưới địa ngục mất rồi.

Tôi phì cười vì lỗi nói hài hước và bộ dạng của chú lúc này. Tôi chào chú rồi lẹ làng chạy theo lũ bạn ra sân. Trận đấu bắt đầu mất rồi, nhưng thôi, tôi sẽ vào đá hiệp lại, lấy lại danh dự cho đội nhà.

Chỉ một việc làm xuất phát từ tình yêu thương của tôi đã cứu sống một mạng người, làm bố mẹ vui lòng. Nên các bạn cần nhớ: giúp đỡ người khác bất cứ lúc nào có thể sẽ mang lại hạnh phúc, niềm vui cho chính mình và người khác nữa.

Nguyễn Nguyệt Hằng